

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ετήσια και προπληρωτέα, εν Αθήναις, δραχμαί 10. — Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαί 11. — Ἐξωτερικῶν φέλλεκα χρυσῶν 15. — Δι καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Διαιρησίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμῆται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 Ἰανουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 16

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

Τὰ νησιά τῆς Ἑλλάδος! ὦ νησιά εὐλογημένα!
Ποῦ τραγούδια κι' ἀγάπη ἢ καρδιά τῆς Σαπφῶς,
Ποῦ ἢ τέχναις ἀκμάζαν ὡσάν ἀνθη σπαρμένα,
Καὶ τῆς Δήλου τὸ τέκνο ἔχυν' ἀγιο φῶς
Ἄχ, αἰῶντο θέρος σὰς φωτᾶ, σὰς θερμαίνει
Μὰ ὁ ἥλιος μόνο κι' ὄχι ἄλλο σὰς μένει.

Καὶ τῆς Χίου ἢ Μούσα καὶ τῆς Τέω ἢ Λύρα,
Τῆς ἀνδρείας κι' ἀγάπης τὰ τραγούδια ἐκεῖ
Σ' ἄλλαις χώραις γιὰ φήμη τὰ ἐπέταξ' ἢ Μοῖρα
Γιὰτ' ἢ μάνα τ' ἀρνιέται καὶ τοὺς εἶναι κακιά.
Ἢ ἡχώ των πηγαίνει πλεῖο μακρὰ πὸ τὴν Δύσι
Ἄπ' ἐκεῖ ποῦ ἀνθίζουσι τῶν Μακάρων αἱ νῆσοι.

Δες, τὰ ὄρη τὸν μέγα Μαραθῶνα θωρᾶνε
Καὶ τὴν θάλασσαν ὁ μέγας Μαραθῶνας θωρεῖ!
Ἄω βρεμβάζοντας μόνος ὠνειρεύθη πῶς νάναι
Ἐλευθέρᾳ καὶ πάλι ἢ Ἑλλάς εἰμπορεῖ...
Ὅσῳ στέκομ' ἐπάνω εἰς τοῦ Πέλοσου τὸ μνήμα,
Πῶς νὰ λέγω πῶς εἶμαι τῆς σκλαβιάς ἓνα θῦμα;

Ἐνας τύραννος ἑστάθη στὴν κορφή ἐνὸς βράχου,
Π' ἀπὸ κάτου του πλέει ἢ μικρὰ Σαλαμίς,
Καὶ θωρῶντας καράβια ἐνὸς στόλου μονάρχου,
«Ποῖός στὰ ὕψη, φωνάζει, πῆγε τόσους ἀκμῆς;»
Τὴν αὐγὴν τὰ θωροῦσε, μὰ τοῦ ἡλίου ἢ Δύσι
Πῶς δὲν πρόφθασε ἓνα νὰ ἴδῃ νὰ φωτίσῃ;

Ποῦν' ἐκεῖνα; Πῶς εἶναι, ὦ πατρίδα καυμένη;
Ἄχ, φτωχὴ στὴ βωθὴ σου μὰ γλυκερὰ ἀγκαλιὰ,
Ἐνα ἄσμα ἀνδρεῖο μ' ἀρμονία δὲν μένει,
Ἐνα στῆθος ἀνδρεῖο δὲν θερμαίνεται πλεῖα!
Καὶ σὰν βλέπουνε τώρα στὰ ἀνάξια μου χέρια
Τὴν ἀγία σου λύρα, πῶς δὲν φρίττουν τ' ἀστέρι;

Καὶ ὅπότεν ἢ φήμη μ' ἓνα ἔθνος ἑπεθαίνῃ,
Καὶ τὰ δόλια τὰ τέκνα μοιάζουν διὰ νεκρά,
Σὰν ἐγγίζω τὴν κόρδα, γιὰ τλῆσινα, μοῦ μένει
Νὰ αἰσθάνωμαι αἶσχος καὶ νὰ κλαίω πικρά.
Γιὰ τὸν Ἑλληνα αἶσχος ψάλλει ἑκκαστὴ λύρα
Καὶ πικρὰ χύνει δάκρυα ἑστῆς Ἑλλάδος τὴν μοῖρα!

Θὰ θρηνοῦμε γιὰ χρόνια, βρὲ παιδιὰ, δουλιασμένα;
Θὰ μᾶς βάρη τί αἶσχος κι' ὄχι αἶμα ἐχθροῦ;
Ἄω γῆ! Ξέρασε μέσα ἀπ' τὰ σκότια σου ἓνα,
Ἐνα λείψανο μόνον Σπυρτιάτου νεκροῦ!
Ἄπὸ ἑκείους τοὺς τρακότους, τρεῖς μονάχα ξεκύλα
Γιὰ νὰ κάμουν στὸν κόσμον ἄλλη μιὰ Θερμοπούλα!

Πῶς ἀκόμα σωποῦνε! ὄλοι, ὄλοι σωποῦνε!
Ἄχι, ὄχι, ἀκούγω τῶν νεκρῶν τῆς κραυγαῖς,
Σὰν ποτάμι ποῦ πέφτει μακρὰ, νὰ ἤχοῦνε,
Καὶ νὰ λέν: «Ὅσοι ζοῦνε ἔχουν κρύαις καρδιαῖς!»
Καὶ αὐτοὶ ἀπεθάναν· μεῖς ἀκόμα ἀκοῦμε·
Μόνον ἓνας ἄς ἐβγῇ, ἄχ, καὶ μεῖς ἀκλουθοῦμε!

Ἄχ τοῦ κάκου, τοῦ κάκου! ἄλλαις χόρδαις κἂν χτύπα!
Φερ' ποτῆρι γεμάτο μὲ τῆς Σάμου κρασί,
Ἄφες μάχαις γιὰ Τούρκους: τί ὄφελουν ὅσα εἶπα;
Δὸς τὸ αἶμα ποῦ κάνει τὴν καρδιά μας χρυσῆ!
Δες οἱ χαῦνοι, στὸν ἦχο τῆς κραιπάλης ζυπνοῦνε,
Μ' Ἄρετὴ σὰν τοὺς κρᾶζῃ, τότε μόν' δὲν ἀκούε!

Τὸν χορὸ τὸν Πυρρίχιον ἕως τῶρα βριστάτε ;
 Ἡ Πυρρίχιος φάλαγξ ποῦ ἐπῆγε, φτωχοί ;
 Ἄπ' τὰ δύο σας τὰ δῶρα, πῶς ἐκεῖνο ξεχνᾶτε,
 Ποῦ δὲν εἶναι γιὰ σῶμα, μόν' στολίζει ψυχὴ ;
 Καὶ τὰ γράμματ' ἀκόμη ἀπ' τὸν Κάδμον κρατεῖτε :
 Ἄχ ! πῶς τᾶχε γιὰ σκλάβους ἀπογόνους θαρρεῖτε ;

Μὲ κρασί τῶρα Σάμιον φέρ' ποτῆρι γεμάτο !
 Ἄς ἀφήσωμεν σκέψεις σὰν αὐταῖς θλιβεραῖς,
 Μὲ κρασί κι' ὁ Ἄνακρέων τραγουδοῦσε δροσάτο
 Κι' αὐτὸς εἶδεν ἡμέραις τῆς δουλείας πικραῖς,
 Μὰ οἱ τύραινοι τότες κἄν δὲν ἦτανε ξένοι,
 Μόν' κι' αὐτοὶ πατριῶται κι' ἀδελφοὶ πονεμένοι !

Ἐνας τύραννος ἦταν τῆς παλῆας Χερσονήσου,
 Ὁ καλλίτερος φίλος τῆς χρυσῆς ἑλευθερίας.
 Μιλτιάδην τὸν λέγαν ! Ἕλληνα, ἔλληνα, θυμῆσου !
 Ἄλλος ἕνας καὶ τῶρα σὰν κι' αὐτὸν βασιληᾶς
 Ἄς ἐρχότανε πάλι στὴ φτωχὴ μας πατρίδα !
 Κάλλιαν εἶχαμ' ἐκεῖνη τὴ γλυκερὴν ἀλυσίδα !

Μὲ κρασί πάλι Σάμιον δὸς γεμάτο ποτῆρι !
 Στοῦ Σουλίου τὸν βράχο, εἰς τῆς Πάργας τὴν γῆ
 Ἡ σκληρὰ δὲν μπορούσε δυὸ τρεῖς δράκους νὰ σύρη,
 Ποῦ ἀπὸ μάναις δωρίδες ἔχουν θεῖα πηγὴ.
 Μόνο ἐκεῖ λίγο αἷμα θὰ βαστάη ἀκόμα
 Ποῦ ἐγύριζε μέσα σὲ τράκλειον σῶμα !

Ἄπ' τοὺς Φράγκους τοὺς ψεύταις λευθεριά μὴ ζητάτε !
 Πονηροὶ βασιληᾶδες κυβερνοῦν τὴ Φραγκιά.

Π' τὰ δικὰ σας τὰ χέρια λευθεριά καρτεράτε !
 Ἦν σὲ δύναμι Τούρκων καὶ Λατίνων ψευτιά,
 Ἄφεθήτε, θὰ σπᾶσῃ ἡ ἀσπίδα σας τότες
 Καὶ ἡ μέραις σας θὰνε πρὸ πικραῖς ἀπ' τῆς πρώταις !

Μὲ κρασί πάλι Σάμιον φέρ' τὴν πλώσκα γεμάτη !
 Μέσ' στὸν ἴσκιον χορεύουν ἢ παρθέναις μας, διές !
 Ἄχ, γλυκὰ μὲ μαγεύει κάθε μιᾶς μαῦρο ἄματι,
 Μὰ τὰ δάκρυα μὲ παίρνουν σὰν κυττάζω ταῖς νηαῖς
 Καὶ θυμοῦμαι πῶς σκλάβους θὰ βαστάη ἡ ἀγκυλιὰ τους,
 Πῶς θὰ θρῖψονε σκλάβους τὰ χιονάτα βυζιά τους !

Κάθισέ με στὸ Σοῦνι τὸ μαρμαρίνον ἄνω,
 Ποῦ νὰ κλαίγω στὸ κύμα, καὶ το κύμα σ' ἐμέ,
 Ἐκεῖ πέρα ἄς ψάλλω, ἐκεῖ περ' ἄς πεθάνω !
 Παρὰ ἄνω δέκα χρόνια, κάλλιο κεῖ δυὸ στιγμαί !
 Δὲν χωνεύω ποτέ μου σκλάβαν γῆ ! Χτύπα κάτω
 Το ποτῆρι ποῦ εἶναι κρασί Σάμιον γεμάτο !

ΒΑΛΕΪΝΘΗΣ Ν. ΒΕΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΔΕΝ ΉΘΥΡΕΙ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

— ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ —

I

— Θὰ ἦναι καὶ ὁ βασιλεὺς.

— Ἀλήθεια ;

— Βέβαια. Τὸ προεδρεῖον τοῦ **Συλλόγου Βύρωνος**
 ἀνέθεσεν εἰς τὸν κ. **Ραγκαβῆν** νὰ τὸν καλέσῃ εἰς τὴν ἐυρτήν.

— 4 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 4 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἡ πρώτη κίνησις αὐτοῦ ὑπῆρξε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἄλ-
 λην διὰ νὰ λάβῃ ὄπλον, ἀλλ' ἠσθάνθη πολὺ ταχέως ὅτι ἡ
 χεὶρ ἦτις τὸν ἐκράτει ἦτο γυναικεῖα, ἦτο χεὶρ λεπτὴ καὶ
 ἄβρᾶ οὐχὶ μαύρης βεβαιῶς.

Οἱ μικροὶ καὶ λεπτοὶ δάκτυλοι τῆς προνοιακῆς ταύτης
 χειρὸς ἔθλιψαν τρυφερῶς τοὺς ἰδικούς του, ὡς ἂν ἤθελε νὰ
 τὸν ἐνθαρρύνῃ ἢ εἰς βοήθειάν του ἐρχομένη ἄγνωστος.

Ἐδέχθη τὸ σπρίγγιμον τῆς χειρὸς, ἐδέχθη μάλιστα ἀνευ
 ἀντιστάσεως καὶ νὰ τὸν παρασύρῃ ἢ ἄγνωστος.

Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἀπήγετο εἰς τὸν παράδεισον τῶν ὄνει-

ρῶν του, καὶ ἐμέμφοτο ἑαυτὸν διότι ἠσθάνθη ἀνησυχίαν τινα
 κατὰ τὴν βραχειαν αὐτοῦ στάθμευσιν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δια-
 δρόμου. Εἶχεν ὅμως τὴν διάκρισιν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρπάζῃ τὸν
 βραχιόνα εἰς τὸν ἄνῃκεν ἡ χεὶρ καὶ νὰ σιωπήσῃ μάλιστα.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι εἰς οὐδὲν θὰ τῷ ἐχρησίμευε καὶ ἂν
 ὤμιλει, διότι, κατὰ πάντα πιθανότητα, ἡ κυρία δὲν ἐνόει
 τὰς ξένας γλώσσας, ἡ μόνη δὲ τουρκικὴ λέξις ἦν ἐγνωρίζεν
 ἦτο τὸ ῥῆμα *σεβέρημ*—ἀγαπῶ— καὶ θὰ ἦτο πρόωρον νὰ τὸ
 σχηματίσῃ πρὶν ἢ μάθῃ πρὸς ποῖαν τὸ ἀπευθύνει.

Ἡ ἄορατος ὀδηγὸς του τὸν ὠδήγησε κατ' ἀρχὰς δι' ὁδοῦ
 ἠτις τῷ ἐφάνη ὡς ἐπετρωμένη με πλάκας πλατείας, τὸν
 κατεδίβασεν ἔπειτα βαθμίδας τινὰς καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς
 μέρος ὅπου οἱ πόδες του ἐπάτησαν σανίδωμα.

Ἡ μικρὰ χεὶρ ἀφῆκε τὴν ἰδικήν του, καὶ μία φωνὴ ἐψιθύ-
 ρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ :

— Ῥοβέρτε, σὲ ἀγαπῶ !

— Γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου ! ἀνεφώνησεν κατάπληκτος ὁ
 λοχαγός.

— Σιωπὴ ! περίμενε με, ἐπανελάθεν ἡ φωνή.

Καὶ πρὶν ἢ συνέλθῃ ὁ Ῥοβέρτος, ἦτο μακρὰν ἢ ἄγνωστος.
 Δὲν ἐσκέφθη καθόλου νὰ τρέξῃ κατόπιν τῆς. Πρὸς τί ; Ὅτι
 ἐπανελάθη ἀφοῦ τῷ ἐπέταξε νὰ τὴν περιμένῃ καὶ νὰ μὴ θο-
 ρυβῇ. Ἄλλως δὲ ἀπεροφάτο πολὺ ὁ νοῦς του ὑπὸ τῶν δια-
 λογισμῶν οὓς τῷ ἐνέπνεον οἱ λόγοι τῆς εἰς γλώσσαν οὐδόλως
 ἔχουσαν ἀνατολικὴν τὴν προφορὰν.

— Εὔγε τῶν Βυρωνιδέων! Καλά τὸ ἐσκέφθησαν. Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων παρευρισκόμενος εἰς τοιοῦτο πανηγυρικὸν μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Βύρωνος θ' ἀντιπροσωπεύη ἐπίσημως ὄλον τὸν ἑλληνησμένον, ἐλευθερον καὶ δοῦλον, συσσωματῶν, ἐνταρκῶν αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, ἐν τῇ ἀγάπῃ του, ἐν τῷ μεγάλῳ του ὄνειρῳ ὑπὲρ ἐπαληθεύσεως τοῦ μεγάλου ὄσφ καὶ ἰδανικοῦ τίτλου ὃν φέρει τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς ἀποκαλούμενος.

II

- Δὲν ἦτο ὁ βασιλεὺς.
- Διατί;
- Διότι.
- Διὰ ποῖον διότι;
- Τὸ διότι τὸ εἶπεν εἰς τὸν κ. Ραγκαβῆν.

— ; ; ;

— Ὁ κ. Ραγκαβῆς καλέσας ἐξ ὀνόματος τοῦ **Συλλόγου Βύρωνος** τὸν βασιλέα εἰς τὴν προχθεσινὴν ἑορτὴν ἤκουσεν ἐκπληκτος παρὰ τῆς Α. Μ. τὴν ἐξῆς ἄρνησιν:

— Δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω, διότι **δὲν ἤξεύρω τὴν γλῶσσαν** . . . .

Καὶ ὁ κ. Ραγκαβῆς ἀποτυχὼν, ὡς πρὸς βουλευτὴς τοῦ συλλόγου ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐτοῦ τυχὴν παρὰ τῷ βασιλεὶ ἀπεχώρησε τῶν ἀνακτόρων νυκτὶ ἑοικώς.

Ποιητὴς αὐτὸς μᾶλλον ἢ διπλωμάτης, τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν ἐκρούνε.

— Πῶς! — ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, — εἶναι δυνατόν εἰς βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, τὸν ὁποῖον ἐπὶ ἔτη μάλιστα ἀντεπρὸσώπευσα, νὰ μὴ ἔννοῃ τὴν γλῶσσαν τῆς **Παραμονῆς** μου, ἂν ὄχι τῶν **Τριάκοντα τυράννων** μου;

III

Δὲν ἐξεύρει τὴν γλῶσσαν μας.

Ποῖος;

Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!

* Ἄλλ' οἱ διδάσκαλοι τοῦ ἐφρόντισαν νὰ τοῦ τὴν μάθουν καλά.

Εἶχε πολὺ δίκαιον νὰ ἐκπλαγῇ.

Νὰ εἰσαχθῆς λαθραίως εἰς χαρέμιον καὶ νὰ συναντήσῃ; ὀδαλίσκη ἐκφράζουσαν τὸ ἐρωτικὸν αὐτῆς πάθος διὰ καλῶν γαλλικῶν, εἶναι τι παράδοξον, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπεται νὰ μὴ προΐδῃς ὅταν θηρεύης ἐρωτικὰ ἐπεισόδια ἐν τῷ τουρκικῷ μέρῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐπιπτεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἰδανικοῦ του καὶ πῶς ὑπώπτευε μήπως ἐγένετο θῆμα μηχανορραφίας φίλων του τινῶν ἐκ Πέραν μεθ' ὧν ἀσμένως ἀνεστρέφετο ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἴσως, ἔλεγε, ἠθέλησαν νὰ με πειράξουν καὶ νὰ γελάσουν με τὴν ματαιοφροσύνην μου;

Ἄλλὰ τὸ περισσότερο καταπλήξαν αὐτὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του. Ὁ λοχαγὸς ἔχαιρε μεγάλην δημοτικότητα παρὰ ταῖς κυρταῖς, αἵτινες καθ' ἑκάστην κάμνου τὸν γῦρον τῆς ἐν τῷ δάσει τῆς Βουλῶνης λίμνης, με ἀνοικτὴν ἄμαξαν, ἀλλὰ δὲν ἦτο τόσῳ ματαιόφρων ἢ τόσῳ βλάξ ὥστ' νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ φήμη του εἰσεχώρησε μέχρι τῶν ὑψηλῆς περιωπῆς Ὀθωμανίδων.

Ἐπρεπε νὰ πιστεύσῃ ὅτι παλαιὰ του τις ἐρωμένη ἐγένετο εὐνοουμένη πασσα καὶ κατεφρόνει τῆς ὀργῆς τοῦ αὐθέντου καὶ κυρίου τῆς διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὸν ὠραῖον λοχαγὸν ὃν ἄλλοτε ἠγάπησεν. Ὁ Ὀρζερῆ ἤρχιζε νὰ τὸ σκέπτηται, ὅτε τρομακτικὸς θόρυβος ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν διαλογισμῶν του, περὶ τῆς παραδόξου θέσεως, εἰς ἣν ἔφερον αὐτὸν ἡ ἀπερισκέψια του.

Δὲν εἶναι ἀληθές, ἀδελφὲ Φιλήμων;

Καὶ λέγουν ὄλοι ὅτι, ὄσφ καὶ ἂν δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν προφέρῃ καλῶς, τὴν ἔννοεῖ περίφημα.

Τί σημαίνει ἡ προφορά;

Μήπως ὁ κ. Τρικουπῆς τάχα τὴν προφέρῃ καλλίτερα;

* Ἡ μήπως ὁ Βύρων τὴν ἤξευρε περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤρκει εἰς αὐτὸν νὰ ψάλλῃ πόσον ἠγάπα τὴν Ἑλλάδα, ἐν τῷ «Σ' ἀγαπῶ, Ζωὴ μου» καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ αὐτῆς;

Πολλῶν Ἑλλήνων κάλλιον ἔννοεῖ τὴν ἑλληνικὴν ὁ βασιλεὺς.

* Ὅπως δ' ἕκτακτον δεῖκνυει τὴν περὶ τὸ ἔννοεῖν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν δύναμιν, ὅποτεν πρόκηται περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων. Δὲν τὸν εἶδομεν νὰ ζητῇ **διεργμηέα**, ὁσάκις οἱ κολακεύοντες τὴν δυνατωτέραν του ἀδυναμίαν πρωθυπουργοὶ συνεννοοῦνται μετ' αὐτοῦ περὶ παραχωρήσεως κτιμμάτων δωρεάν εἰς αὐτὸν ἢ τὰ παιδιὰ του.

IV

Ὁ βασιλεὺς γνωρίζει τὴν γλῶσσαν μας.

Ἡξεύρει καὶ ἑλληνικὰ καὶ Ῥωμεῖκα.

* Ἀδιόφορον ἂν λέγῃ **ἐφχαριστῶ**, ἀντι εὐχαριστῶ καὶ προφέρῃ **παιντιὰ** σὰς **ἐκὼ** στὴν **καρτζά** μου.

* Ἐπειτα δύναται τις νὰ ἔννοῃ μίαν γλῶσσαν περίφημα, χωρὶς καὶ νὰ τὴν προφέρῃ κάλλιστα.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅστις μεθαύριον ἐορτάζει τὴν περ' ἡμῖν εἰκοσιπενταετηρίδα του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἦναι εἰς θέσιν νὰ ἔννοῃσῃ ἀγορεύσεις εἰς στίχους ἐν γλῶσση καθωμιλημένη, διὰ τῆς ὁμοίας τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκμάθησιν τοῦ ἔθνος ἔχει μέχρι τοῦδε πληρώσει διδασκτρα ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πλερώνῃ.

Τὴν πρόσκλησιν ἠδύνατο νὰ μὴ δεχθῆ ἂν προσεκαλεῖτο νὰ βάλῃ λόγον καὶ αὐτὸς, μολοντί καὶ πάλιν νομιζομεν, ὅτι θὰ τὰ καταφέρνε καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἐπίτιμον τοῦ Βύρωνος πρόεδρον κ. Κοζάκην Τυπάλδον, τὸν ὁποῖον ὀλίγοι κατώρθωσαν νὰ ἔννοήσουν. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ δὲν ἠθελε νὰ παρευρεθῇ ὁ ἴδιος εἰς τὸ μνημόσυνον αὐτὸ, ἄς ἔστελλε τοῦλάχιστον, καθὼς εἰς μεγάλας κηδείας συνηθίζει ἡ αὐλικὴ ἐθιμοτυπία, μίαν ἄμαξαν του νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ σταθ-

* Ἦκουσεν αἴφνης λεπτὰς φωνὰς ἐναλλάξ μετὰ φωνῆς ἀνδρικής καὶ ὀργιλῆς, βήματα κατεσπευσμένα καὶ κραυγὰς γυναικείας μάλιστα.

Βεβαίως δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἀστείου παιγνιδίου φίλων ἐδῶ καὶ ἡ ἱστορία ἐτρέπετο ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

— Ὁ πασσὰς μ.πῆκεν ἔξαφνα, διελογίσθη ὁ Ῥοβέρτος. Οἱ εὐνοῦχοι με κατήγγειλαν. Ἐρχονται καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ ξεπαστρέψω καμπόσους. Περίφημα! προτιμῶ νὰ κτυπηθῶ ἕνας με δέκα, παρὰ νὰ με κοροϊδέψουν φίλοι μου.

* Ἦνοιξε τὴν μάχαιράν του, ἠτοίμασε τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἀνέμεινε.

Δὲν ἀνέμεινε πολὺ.

Θροῦς μεταξίνου πέπλου τὸν εἰδοποίησεν ὅτι γυνὴ προσέτρεξε, σχεδὸν δὲ ταῦτοχρόνως στόμα οὐ ἡ μυροδόλος πνοὴ ἐθάψε το πρόσωπόν του τῷ εἶπε κρυφά:

— Φύγε, εἶδεμὴ ἔχαθῆκαμεν . . . φύγε ἀπ' ἐκεῖ . . . αὐτὴ μόνον ἡ ἐλπίς σωτηρίας σου μένει . . . συγχώρησέ με . . . θὰ ἰδωθῶμε πάλι . . .

Ταῦτοχρόνως δὲ ἐσπρώχνετο ζωηρῶς, καὶ ἐδέχετο τὸ σπρώξιμον, διότι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν ἧτις πρὸ ὀλίγου εἶχε προφέρει τ' ὄνομά του.

Αἴφνης τὸ ἔδαφος ἔλειψεν ὑπὸ τοῦ πόδας τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἤσθάνθη ὅτι κρημνίζεται εἰς τὸ κενόν.

Τόσῳ δ' ἀπότομος καὶ ἀπρόοπτος ὑπῆρξεν ἡ πτώσις, ὥστε ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἤσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἄλλην ἐντύπωσιν

μέουσα κάτωθεν τῆς αἰθούσης, ὅπου ἔτελειτο τὸ πολιτικὸν τοῦ Βύρωνος μνημόσυνον.

Οἱ ἵπποι αὐτῆς, Ἕλληνες ἵπποι, ἐν φρυγμῶ θά ἤκουον τὸν Ῥαγκαβῆ καὶ τὸν Παράσχον μας.

V

Συμπέρασμα.— Ἐν ὅσῳ ὁ βασιλεὺς δὲν ἠξέυρει τὴν γλώσσάν μας ἡμεῖς ὀφείλομεν ν' ἀγνοῶμεν τὴν ἰδικήν του. Καὶ τοιοῦτοτρόπως νομίζομεν ὅτι δὲν θ' ἀνταμιθῶμε ποτέ.

Ῥαμπηγᾶς.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Meglio tardi que mai!

Ἀρχίζομεν μετ' τὴν ἰδίαν ἰταλικὴν παροιμίαν μετ' τὴν ὅποιαν ἤρχισαν τὴν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς τρεῖς (ἀριθ. 3) ταυτοχρόνως μεγαλόσχημοι ἐφημερίδες! . . .

Τύχη ἀγαθὴ! ὁ μακαρίτης Βύρων καὶ νεκρὸς ἀκόμη φροντίζει περὶ ἡμῶν, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ συμφωνήσῃσι τρεῖς ἐφημερίδες οὐδέποτε συμφωνήσασαι!

Meglio tardi que mai! ὁ Σύλλογος αὐτῶν διὰ τῆς ὥρας καὶ μεγαλοπρεποῦς ἑορτῆς ἐπὶ τῇ ἑκατοστῇ ἐπετείῳ τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ τοῦ Childe-Harold, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἐνεπαύθη ἐπὶ τῶν δαφνῶν του, μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ μνημείου, ὡς ὑπ' ἄλλων ἐπιστεύετο, ἀλλ' ὅτι ἔχει ἀκόμη πολλὰ νὰ ἐπιτελέσῃ δικαιολογούντα τὴν ὑπαρξίν του.

Ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς σχολῆς διοργανωθείσα τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Δευτέρας, ἑορτὴ, ἦτο ἀνταξία καὶ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ τῶν διοργανωσάντων αὐτήν.

Ἡ μετὰ φιλοκαλίας καὶ λεπτότητος διακόσμησις τῆς αἰθούσης, ἐμαρτύρει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς φροντίδας; κατέβαλεν ἡ ἐπὶ τοῦτῳ ὀριθεύσα ὀκταμελής ἐπιτροπὴ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀπειραριθμῶν προσκεκλημένων καὶ μὴ, εὐχαρίστως ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν τροπαίων καὶ εἰκόνων καὶ ἐπὶ τῆς πλουσιωτάτης ἰνθοδέσμης τῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν χαριεστέρων καὶ περικαλλεστέρων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεώς μας. — Καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ, τὸ ἀποδίδουσι τινὲς εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς ἐπιτροπῆς!

Τὸ παράδοξον μάλιστα ῥύγχος ἐνὸς κλασικωτάτου μύ-

εἰμῆ τὴν ἐκ τοῦ παγεροῦ ψύχους ὅπερ κατέλαβεν αὐτὸν ὅτε ἔδυσεν εἰς τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ἐπεσεν ἀπὸ μεγίστου ὕψους, καὶ πολλὰ δευτερόλεπτα παρήλθον ἐνὸς οὐ ἀνὰδύστη, ἀν καὶ ἦτο ἐξέλιετος κολυμβητὴς καὶ δὲν τὰ ἔχασε.

Ἀφοῦ ἀνέδῳ καὶ ἀνέπνευσεν, ἤρπασεν ἄρμεμφύτως τὸ πρῶτον ἔρεισμα ὅπερ εὐρέθη πλησίον του καὶ αἱ χεῖρές του συνήντησαν χονδρὸν πάσσαλον ἐφ' οὗ προσεκολλήθη.

Τότε εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο ἐν μέσῳ δάσους ἐκ πασσάλων ὑποστηριζόντων προεξέχουσαν οἰκίαν.

Θαῦμα ἦτο πῶς δὲν συνέτριψε τὸ κρανίον του, ἡ δὲν ἔθραυσε μέλος τι ἐφ' ἐνὸς τῶν ἠλοβριθῶν ἐκείνων πασσάλων.

Ἄλλ' ἡ θέσις του δὲν ἦτο εὐχάριστος.

Εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην ἠσθάνετο σφοδρὸν πόνον ὅστις ἐπραύνη ταχέως, ἀλλὰ τὸν διεδέχθη αἰμωδίασις ἐπικίνδυνος, διότι ἠναγκάζετο νὰ κολυμβᾷ, ὅπως ἐξέλθῃ τῶν πυκνῶν πασσάλων καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κινηθῇ. Ἐν τισούτῳ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὲνς προσεκολλημένος ἐπὶ πασσάλων καὶ νὰ προσδοκᾷ βοήθειαν.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, δὲν περιπλέον πορθμεῖα κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ἡ ἡμέρα ἐβράδυνεν ἔτι ν' ἀνατείλῃ.

Τότε ὁ λοχαγὸς ἐνεθυμήθη τὸν Κουρουνάκη, ὅστις βεβαίως δὲν θά ἐγκατέλειπε τὴν θέσιν του καὶ γύρω του περι-

τοῦ. τὸ προβάλλον κάτωθι τοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ προπυλαίου ὀκρίθαντος ἐφ' οὗ ἦτο τοποθετημένη ἡ εἰκὼν τοῦ Βύρωνος, ἐκίνησε πολλὰ τὴν περιέργειαν, καθὼς καὶ τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα ἔχον ἄνθος ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομμιδοδόχης τοῦ φράκου τοῦ μέλους τι τοῦ Προεδρείου, αἰωνίως λιμάρων καὶ αἰωνίως διὰ ῥιπιδίου ἀερίζομενον.

— Τί λουλουδι νᾶνε; ἐρωτᾷ εἰς τὸν παρακαθήμενόν του.

— Δὲν εἶνε λουλουδι; εἶνε... αὐτοτάραχον τὸ ὅποτον φέρει ἐπὶ τῆς κομμιδοδόχης του ὁ κύριος πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Μεσολογγίου!

* *

Οἱ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς κύριοι δὲν εἶχον τηρήσει τὸ ὁμοίομορφον ἐν τῇ περιβολῇ; ἄλλοι ὑπεδέχοντο ἐπ' ἵσας καὶ ἄλλοι μετ' τὴν σοβαρὰν ρεδιγκόταν ἐπληρφορήθημεν δὲ ὅτι μεγάλη συζήτησις ἐγένετο μετὰξὺ αὐτῶν ἀν πρίπη νὰ προτιμηθῇ τὸ φράκο ἢ ἡ ρεδιγκότα, καὶ ὅτι ὑπὸ τοῦ ἀστείτερου ἐξ αὐτῶν, προυτάθη ὡς ἐνδύμα ὑποδοχῆς, ἡ . . . φ ο υ σ τ α ν ἔ λ λ α, ἀφοῦ τοιαύτην ἔφερε καὶ ὁ Βύρων ἐν Μεσολογγίῳ.

Πόσον ἐλυπηθήμεν διότι δὲν ἐγένετο ἀπιδεκτὴ ἡ εὐφυῆς αὐτὴ πρότασις καὶ ἐχάσαμεν οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ καμαρώσωμεν ἀρεμάντως φουστανελλοφόρους τοὺς φιλάτους μας κκ. Πάτην καὶ Ἀρσένην, εἰς οὓς τοσοῦτῳ θά ἤρμυζεν ἡ ἰθὺικὴ περιβολὴ!

* *

Ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ συνωστισμὸς ἦτο φοβερός; ἐκάθηντο κυριολεκτικῶς ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου; ἡ ἐπιτροπὴ, ἀν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ αἰθούσα, ὅσῳ μεγάλη καὶ ἀν ἦτο, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤρκει δι' ὀκτακόσια ἄτομα, οὐχ ἦττον, ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ πολλοὺς, διένειμε προσκλητήρια εἰς ὀκτὰσί ας οἰκογενείας καὶ εἰσιτήρια εἰς τρισηχίλια περίπου ἄτομα! ὅταν μάλιστα ἐπέδραμεν εἰς τὴν ἀλλοῦσαν ἡ φάλαγγ τῶν Φοιτητῶν εἰς ἣν, κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀντιπροτάνεως κ. Καραμήτσα, ἀφέθη ἡ εἴσοδος ἐλευθερά, τότε ἐκ τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ μετετρέπη ἡ αἰθούσα εἰς ψηγόμενον κλιβανὸν ἀναλύσαντα, ὡς μέταλλον, τὸ ἐπὶ τῶν προσώπων μερικῶν κυριῶν ψιμμύθιον καὶ ἐμβαπτίσαντα ὅλους καὶ ὅλας εἰς ἀληθῆς Τουρκικὸν λουτρόν ὅπου — κατὰ τὴν εὐφῶ παρατήρησιν φίλου μας — α κ λ' αὐτὸ τὸ συνάχι γιὰ τρεῦθη κε σὲ πολλοὺς β.

* *

Ἡ μουσικὴ, ἣν τὸ πλήθος ἐξηνάγαγε νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀνακρούει τὸν Ἑθνικὸν ὕμνον καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Ἀγγλικὸν. φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Νίκολσων δὲν ἔχει ἐξαλειφθῆ ἀκόμη ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους, εἶοτι ἐνῶ ἀνακρουομένου τοῦ ἑθνικοῦ ὕμνου πάντες ἐξητωκραύγησαν

βλέπων, εἶδεν ὅτι ἡ ἀκτὴ ὅπου εἶχον προσεγγίσει ὁμοῦ πρὸ τοῦ Βλάχκα-Μποστάν μόλις ἀπέειχε πεντήκοντα βήματα δεξιᾶ. Διέκρινε μάλιστα καὶ ἄνθρωπον ἀκίνητον ὡς ὀρόσημον, ὁ ὅποιος ἀφεύκτως θά ἦτο ὁ πρῶν σιτιστὴς κ' ἐφύλαγε σκοπὸ πλησίον τοῦ καϊκιῶ.

Ἐμελλε δὲ νὰ καλέσῃ αὐτὸν, ὅτε ἤκουσεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του κρότους ἐξ ὧν ἀνεμνήσθη τοῦ ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου εἰς ὃ ἐχρεώσται τὸ δυσάρεστον λουτρόν του.

Φωναὶ πολλαὶ ὠμίλου ζωηρῶς, φωναὶ τὰς ὁποίας ἀνεγνώρισε κάλλιστα, διότι εἶχον ἠχῆσαι εἰς τὰ ὠτά του πρὸ μίαις στιγμῆς, ὅτε ἀνέμενον ἐν τῷ σκότει τὴν δέσποιναν τοῦ παραδόξου οἰκήματος ἐν φ' μετ' ὅσῳ εὐχέριαν καὶ γοργότητα ἐξεμπερδεύοντο οἱ ἐρασταί.

Ταυτοχρόνως δὲ ἤκούετο θορυβώδης ποδοβολητὸς ἐπὶ τοῦ ὑπερκεμαμένου τῆς θαλάσσης σανιδώματος.

Πρόδηλον ἦτο ὅτι ὁ τσελεπής καὶ οἱ εὐνοῦχοί του ἐπέδραμον εἰς τὸ ξύλινον κλωβίον, ὅπου εἶδεν ἡ ὀδαλίσκη τὰς ἐρωτικὰς αὐτῆς συνεντεύξεις, καὶ ἐζήτουν τὸν θρασὺν ἐραστὴν οὐ καιρηγέθη ἡ ἐν τῷ χαρμίῳ παρουσία.

— Ἄν ἔμεινεν ἀνοικτὴ, ἢ καταπακτὴ, ὑπεψιθύρισε ὁ Ῥοβέρτος, μπορεῖ νὰ πέσουν ἀπάνω μου, χωρὶς νὰ τὰ θέλουν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι καὶ νὰ μοῦ σπάσουν τὸ κεφάλι. Αὐτὸ δὲ μὰς ἔλειπε.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἐλλόγως ἐφοβεῖτο τὴν συντρο-

και χειροκρότησαν, άνακρουόμενου του 'Αγγλικού ούτε έν χειροκρότημα ήκούσθη.

Και ήδη έρχόμεθα εις τό στάδιον τών λόγων.

Πρώτος ώμίλησεν από της θέσεώς του ό έπίτιμος πρόεδρος του Σωλλόγου κ. Γ. Τοπάλδος Κοζάκης, άν και δέν είχεν άγγελθη τό τσιούτο· μία δε κυρίως περίοδος του λόγου του ένεποιήσεν εις όλους έντόπωσιν· εκείνη έν τή όποια παραβάλλει τόν Κανάρη τρός τόν Πειρατήν του Βύρωνος λέγων.

αΤού Κανάρη τά κατορθώματα ένεθουσίασαν τόν πεπολιτισμένον κόσμον, διότι τόν τύπον του ήρωος τούτου είχεν ήδη άπεικονίσει ό Μπάυρον εις τό έξαίσιον αυτό ού ποίημα τόν Πειρατήν!

Τολμώμεν νά παρατηρήσωμεν εις τόν σεβαστόν πρόεδρον ότι άν έρριπτε μιá ματιά πρίν εις τόν Πειρατήν του Βύρωνος θά έβλεπεν ότι ούδεμία σχέσις ύπάρχει μεταξύ Κορράδου και Κανάρη! 'Ο Κορράδος ήτο πειρατής και ό Κανάρης πυρπολητής!

Μετ' αυτόν δε άνέγνω διά συγκεκνημένης και άσθενους φωνής γλαφυρώτατον και εκφραστικώτατον πανηγυρικόν ό πολύς κ. 'Ραγκαβής, καταλήξαντα εις έπ τυχή μετάφρασιν του άφελους εκείνου και ώραιοι άσματίου του Βύρωνος πρός την 'Αθηναίαν κόρην τό όποτον έχει ως έπρόδόν τόν 'Ελληνικόν στίχον αζωή μου σάς αγαπώ.

'Ιδού τό άσματίον:

***

Κόρη 'Αθηναία πρίν άναχωρήσω
δός μοι την καρδίαν, δός μοι την όπισω
ή, από του στήθους τούτου άν την σχίσης,
έχε την και λάβε τά λοιπά έπίσης·
'Αεύγω μετά πόνου ένφωνών πενθίμου:
Σ' αγαπώ, Ζωή μου!

Μά την κόμην ταύτην ήν λυτήν κινούσι
πνεύματα γλυκείας του Αίγαίου αύρας,
μά τās βλεφαρίδας τās μακράς και μαύρας
αίτινες άνθούσας παρειάς φιλούσι,
πρός τού βλέμματός σου του γοργού κ' εύθύμου,
Σ' αγαπώ, Ζωή μου!

Μά τά ποθητά σου χείλη και τά κάλλη
ά ή δειλιόσα σείγγει μου άγκάλη,
μά τό θάλλον τούτο σύμβολον του θυμού
λέγον ότι ούτις άνθρωπίνη φράσις,
μά τās τών έρώτων συμφοράς κ' ένστάσεις,
Σ' αγαπώ, Ζωή μου!

φίαν ένγνώριζον τό έδαφος έφ' ού έβάδιζον και δέν έπεσαν εις την παγίδα.

'Αλλ' έξ άλλου έφερον φώς και ικανώς ζωηρά λάμψις έφώτισε τά ύδατα, όπου ήτο βεβυθισμένος μέχρις ώμων ό λοχαγός.

Τφ ήλθεν εύθύς ή ιδέα ότι θά παρατηρήσουν άνωθεν τό μεταξύ τών πασσάλων σχηματιζόμενον περίφραγμα, διά νά ιδωσιν άν ό εκ του χαρμελιού διαφυγών εκρύπτετο εκεί.

'Αν τόν άνεκάλυπτον βεβαίως θά τόν έσυγύριζαν, άλλ' ό φυγός είχε τόσην ψυχραιμίαν ώστε έβυθίσθη εις την θάλασσαν μέχρι σιαγόνος και έστράφη περι τόν πάσσαλον δν έξηκολούθει κρατών εις τρόπον ώστε νά κρύπτεται όπισθεν αυτού.

Μόνη ή κεφαλή του άνέθρωσκεν ύπέρ τό ύδωρ, και ό ύδρόβιος στύλος την απέκρυπτε· περιπλέον δε τό ρεύμα τόν παρέσυρεν ένψ άνέδυσεν εις τρόπον ώστε εύρίσκετο έξω του καθέτου άξονος τής άνωθεν αυτού χαινούσης καταπακτής.

Καλά δε τό έσκέφθη νά προφυλαχθή, διότι μετ' όλίγον είδε καταβιβαζόμενον φανόν με σχοινίον. 'Ο φανός περιέδραμεν επί τινα λεπτά την θάλασσαν έπιψάύων τά κύματα, άλλά δέν έφεγγε πολύ μακράν, διψαλέον έχων τό θρυαλλίδιον. 'Ο λοχαγός έμεινεν άόρατος, οι εύνούχοι έχασαν τόν κόπον των και έβυθύνθησαν πιθανώς ν' άναζητῶσιν αυτόν, διότι άνέσυραν τόν φανόν και εκλεισαν την καταπακτήν.

'Ο Ροβέρτος έστέναξεν άνακουφισθείς. Πρός στιγμήν έφωβήθη μήπως τού ψαρύτσου, μήπως τόν πιάσουν 'στό δίχτυ

'Αθηναία κόρη· φεύγω όταν μόνη,
Τās εύδαίμονάς μας ώρας μη λησμόνει.
'Αν και τά ιστία στρέφω πρός την πόλιν,
τήν ψυχην άφίνω εις 'Αθήνας δλην.
'Όπου κα: άν είσαι είν' οι λογισμοί μου.
Σ' αγαπώ, Ζωή μου!

***

'Ο Παράσχος μας διά του καταχειροκροτηθέντος ένθουσιώδους και ώραιοι ποιήματος του εκλεισε την έορτήν ήτις άληθώς υπερέδη τās προσδοκίας όλων.

Μετά τό τέλος, πολλοί άνέμενον νά παρουσιασθῆ ό κ. 'Ονούφριος και άπαγγείλῃ τās ύπ' αυτού φιλοτεχνηθείσας κατ' αυτός έμμέτρους μεταφράσεις του Δό ν-Ζο υ άν και τής «Κα τ ά ρ α σ τ ή ς 'Α θ η ν α ς».

'Επ' αυτού του άντικειμένου ήκούσαμεν ένα, όμιλούντος άκόμα του κ. 'Ραγκαβή, λέγοντα:

— Ούδεν καλόν άμιγές κακού. 'Εξυμνήθη ό Βύρων ύπό του Ραγκαβή και έδολοφνηθή ύπό του 'Ιασονίδου. 'Απορώ δε, μά την άλήθεια, πώς ό κ. 'Ιασονίδης, ένψ πίνει τόσφ καλό κρασί, τό άθάνατο Κυπριώτικο, κάνει τόσφ κακούς στίχους!

***

Και έν τετράστιχον τό όποτον ήκούσαμεν κατά την έξοδον:

Του Βύρωνος ή φέστα!... Μέσα σ' αυτά τά λόγια
Συνωστισμός και λίμα και κάψα κατοικει·
Και ψάλλει ό Τοπάλδος φρικώδη μοιρολόγια
Και άνακρούει ύμνους φρενήρης μουσική!

'Ημείς θεωρούντες πολύ άυστηράν την περι τής έορτής κρίσιν του ιδιοτρόπου αυτού ποιητού, άνακράζομεν μετά ένθουσιώδους τινός Βυρωνιτού:

— Για τό χατήρι του Βύρωνος άς λυώσω σάν τό κερί κι' άς άκούσω και είκοσι Τοπάλδους!

Στήλιμαν.

ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΦΟΒΕΙΤΑΙ!

Μόνον τόν Θεόν φοβεΐται ή Γερμανία! Με τόν υπερήφανον τούτον λόγον έπέρανε την έν τῷ γερμανικῷ Κοινοβουλίῳ πολύκροτον άγόρευσιν αυτού ό χαλύβδινος Βίσμαρκ, ρίπτων ούτω τό γάντι κατά προσωπον όλης τής παν-

ώς σολομόν, ή τόν καμακιάσουν ως καρχαρίαν, και με όλον τό άτρόμητον αυτού, δέν του παραήρесе νά τινάξῃ τόσφ γελοιώς τά πέταλα. 'Αλλά και άν άπηλλάγη τής άνησυχίας ταύτης, δέν ήτο εισέτι εκτός κινδύνου.

'Εψύχετο, έπάγονεν, αι κνημαί του έναρκούντο όλοέν, αι χειρές του απέκαμαν. 'Ησθνετο ότι μετ' ού πολυ θ' άναγκασθῆ ν' άφήσῃ την άγκυραν τής σωτηρίας του και δέν θά έχῃ τās άπαιτουμένες δυνάμεις όπως φθάσῃ κολυμβῶν εις την αποβάθραν του Βλάγκα Μποστάν.

'Ηγγικεν ή ώρα νά επικαλεσθῆ την βοήθειαν του πιστού Κουρουνάκη ή νά καταποντισθῆ.

'Ο ήρωικός λοχαγός άνέμεινεν όλίγον έτι, όπως δώση καιρόν εις τούς διώκοντας αυτόν ν' απομακρυνθῶσι, και όφείλομεν ν' άνομολογήσωμεν πρός επαινόν του ότι έπίσης άπέφευγε νά ένοχοποιησῆ την με τόν τριανταφυλλι φερατζήν δσω και προσεπάθει νά προφυλάξῃ έαυτόν από τής εκδικήσεως του συζύγου.

'Επί τέλους ούδέν άκούων πλέον υπερθεν αυτού, άπεφάσις νά έξακοντίσῃ ήχηράν πρόσκλησιν εις ήν άπήντησεν άμέσως ή τραχεία φωνή του Κουρουνάκη.

— Παρών, λοχαγέ μου!

— Τρέχα κι' έπνίγηκα! έπανάλαβεν ό Ροβέρτος.

— Βαστάτε καλά κι' έφθασα! είπεν ό άνδρείος στρατιώτης.

Με τά λόγια ήτο εύκολον τό πράγμα, άλλ' ό Ροβέρτος ήπόρει πώς θά τά καταφέρῃ διά νά τόν σώσῃ ό πρώην σιτι-

οπλου Ευρώπης. Ὁ λόγος του μᾶς ἐνθυμίζει τὸν Δισραῆλιν ἢ Μπῆκονσφλδ, ὅστις ἐπερωτηθεὶς ποτὲ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ περὶ τῶν δυνάμεων τῆς Ἀγγλίας ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ἀναστηλωθεὶς :

— Αἱ δυνάμεις τῆς Μεγάλης Βρετανίας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν εἶναι τοιαῦται, ὥστε εἰς οἰονδήποτε σημεῖον τῆς σφαίρας καὶ ἂν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ κατοχὴν ἢ Ἀγγλία, οὐδεμίᾳ ἄλλῃ εὐρωπαϊκῇ δυνάμει οὔτε ὄλαι ὁμοῦ ἠνωμένοι, θὰ κατώρθονον νὰ τὴν ἀποβάλωσιν ἐκεῖθεν !

Καὶ αὐτὸ πολὺ ὅτι φοβεῖται τὸν Θεὸν ἢ Γερμανία, ἀφοῦ, ὡς ἀπεδείχθη κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ἡ Θεία Πρόνοια δὲν ἐγκατέλειψε ποτὲ τὴν τύχην τῶν γερμανικῶν ὄπλων, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, μετὰ πᾶσαν αἵματηρὰν νίκην ἐσπευδε νὰ τῇ ἐκφράσῃ ἀχνίζων ἐτι ἐξ αἵματος τὰς αἰμοχαρεῖς εὐχαριστίας αὐτοῦ. Ὁ Θεός, ἅπαξ γενόμενος συνέννοχος τῶσων φόνων, τῆσων αἱματοχυσίας ἐχρίσθη πλέον φίλος καὶ σύμμαχος τῆς σιδηρᾶς εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως, ἥτις δύναται καὶ αὐτὸν νὰ μὴ φοβῆται.

Ῥωμῆός.

ΟΙ ΦΡΑΜΜΑΣΟΝΟΙ

Γνωστὸν εἶναι τί ἄδικον καὶ ἐσφαλμένῃν ἰδέαν ἔχει πολὺς ἐτι λαὸς περὶ τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων οὓς ἀποκαλεῖ **μασδῶρους** ἢ **φραμμασῶρους**. Ἐν τῇ λέξει ταύτῃ περικλείει ὑβριστικωτάτην ἐννοίαν. Ὁ φραμμασῶρος εἶναι, κατ' αὐτὸν, ἄπιστος, ἀντίχριστος, ψεύστης, ἀπατεῶν, διάβολος, Ἐωσφόρος, Βεελζεβούλ, ἀφωρισμένος κτλ. καὶ ἄλλοι, πάλιν λαὸς πιστεύει ὅτι ἡ Φραμμασονία εἶναι ἐταιρία σκοποῦσα τὴν ἀνατροπὴν παντὸς καθεστώτος, τὴν ἀλλαξοπιστίαν, ἢ μᾶλλον τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀθεΐας καὶ ἄλλα ἐντελῶς ἀνυπόστατα.

Ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς τὸσον ἀπέχει τῶν περὶ αὐτοῦ ὄλων ἐσφαλμένων ἰδεῶν τούτων, ὥστε δέχεται καὶ περιλαμβάνει, ἐν τῇ εὐρείᾳ του ἀδελφικῆ ἀγάπῃ, πάντα τίμιον καὶ ἐργατικὸν ἄνθρωπον, ἀδιάφορον ἂν εἶναι Ἑλλῆν ἢ Αὐστραλια-

στής αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν ἄριστος ἵππεὺς καὶ ἤξευρε νὰ διευθύνῃ ἵππον ἄλλ' ἀπὸ καΐκια καὶ κουπιὰ δὲν ἐνοιῶθε κουκούτσι.

Ἐπειτα τὸσον ἰσχυρὸν ἦτο τὸ ρεῦμα ὥστε εἰς μόνος ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ προσαναπλεύσῃ δι' ἀκατίου καὶ ἐτι ὀλιγώτερον κολυμβητί. Εὐτυχῶς ὁ Κουρουνάκης ἦτο δι' ἀβόλου κάλτσα διὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις καὶ δὲν τὰ ἔχανεν εὐκόλα.

Παρητήρησεν ὅτι ἡ παραλίχ εἶχε κρίκους ἀφ' ὧν εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ προσδεθῇ, καὶ θραυρᾶτως πηδήσῃ εἰς τὸ καΐκι, τὸ ἀπέλυσεν, ἔπειτα ἤρχιτε νὰ τὸ ρυμουλκῇ ὅτε μὲν ὑπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ βοηθούμενος δι' ὧν ἔδραττε πᾶσαν προεξέχουσαν ἄκραν τῆς ἀκτῆς ὅτε δὲ ῥίπτων τὸ **παλαμᾶρι** τοῦ πορθμείου περὶ πᾶσσαλον ὑποστηρίζοντα οἰκοδομήν.

Οὕτω δὲ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ὑποστηρίγματων τῆς ἀξένου οἰκίας ὅπου συνέλαβε τὴν ἐλεθρίαν ἰδέαν νὰ εἰσδύσῃ ὁ λοχαγός του.

Ἦτο καιρὸς. Ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἀντεῖχε πλέον. Μετὰ τινος δυσκολίας μάλιστα ἀνερχήθη εἰς τὸ καΐκι, ἄλλ' ἅμα ἔλαβε θέσιν, ἤρξατο βλαστημιῶν καὶ ἀναθεματίζων τοὺς πασσάδες οἱ ὅποιοι ῥίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν τὰς ὀδαλίσκας καὶ ἀναγκάζουν τοὺς ἐρωτοθήρας νὰ πηδοῦν ἀπὸ καταπακτῶν.

Ἀνέλαθεν εὐθὺς τὸν φυσικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα.

Ὁ Κουρουνάκης ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ φθάσῃ πάλιν εἰς τὴν πεπολιτισμένην τοῦ Πέρα

νός, Τοῦρκος ἢ Ζουλοῦ ἢ Ἰνδὸς τῆς Ἀμερικῆς, ἢ Ἀγγλοῦ ἢ Ἰσλανδός, ἢ Γερμανός ἢ Λάπων, ἢ Γάλλος ἢ Σαμογέτης, καὶ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ δύναται νὰ σμίγῃ ὁ ἱερεὺς τῆς ἀνατολικῆς ἢ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, μὲ τὸν Πέρσην ἢ Ὀθωμανὸν Μπεχτασῆν, μὲ τὸν ὀρχούμενον Δερβίσην· τὴν δὲ ἀλλαξοπιστίαν τιμωρεῖ αὐστηρῶς δι' ἀποβολῆς. Ἡ κυρίαρχος αὐτοῦ ἰδέα εἶναι ἡ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοιοῖα συμβίωσις τῶν ἀνωθρόπων. Ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος ἢ Ἑλλῆν. Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης, ἰδοὺ τὸ μέγα τὸ κοσμοπολιτικὸν αὐτοῦ σύνθημα.

Ἔχει καρδίαν ἀγάπης μεστήν.

Ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, τὴν ἐντιμον ἐργασίαν.

Ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

Ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀδελφόν.

Ἀγαπᾷ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐλθρούς του καὶ ὡς ὁ Χριστὸς τὸν ὁποῖον ἄλλως ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς περιλαμβάνει μετὰ τῶν μελῶν του, συγχωρεῖ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ τῶν καταδιώξεων ἃς ὑπέστη κατὰ καιροῦς.

Εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ δὲν εἰσχωρεῖ τὸ μῖσος.

Ἐν μόνον ἀποστρέφεται, μισεῖ, βδελύσσεται.

Τὸ αἷμα.

Θέλει τοὺς ἄνθρώπους ἀδελφούς. Ἀδελφοὺς οὐχὶ ἀλληλοκτονοῦντας. Ἀγαπᾷ τὴν εἰρήνην ὡς ὁ Ἰησοῦς καὶ φωνεῖ πάντοτε πρὸς τοὺς λαοὺς τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς :

— Εἰρήνη ὑμῖν !

Ἡ δύναμις αὐτοῦ εἶναι μεγίστη !

Ἀριθμεῖ μυριάδας μελῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον ὄλην.

Ἀγωνίζεται ὅπως σβύνη τὰ ἐξημμένα πάθη τῶν Ἑθνῶν κατ' ἀλλήλων, ἐμποδίζῃ τὰς ἀνεκδικήσεις καὶ πείθῃ τοὺς λαοὺς νὰ ζῶσιν ὡς ἀδελφοὶ ἀποφεύγοντες τοὺς πολέμους.

Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου οἱ Ἐλεύθεροι Τέκτονες ὑπὲρ ἄνθρωπον ἠγωνίσθησαν ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν φοβεράν σύγκρουσιν τῶν δύο τῆς Εὐρώπης κολοσσῶν, ἀλλ' ἀπέτυχον, ὅσῳ καὶ ἂν ἠρίθμουν μετὰ τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ τὸν Γουλιέλμον ὡς ἀδελφόν. Ὁ Βίσμαρκ παρέσυρε τὴν Γερμανίαν, μὲ τὸν αὐτοκράτορά της, διὰ τῆς σιδηρᾶς αὐτοῦ θελήσεως εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐξ οὗ ἡ Γαλλία καὶ

ζώνην. Ἀφῆκε τὸν Ὀρζερῆ νὰ **ξεθυμᾶνῃ**, καὶ χωρὶς ν' ἀποτελεσῇ συναυλίαν μετ' αὐτοῦ, ἐπανάλαβε κατ' ἐναντίαν διευθυνσιν, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, τὴν εὐφυᾶ αὐτοῦ ἀκτοπλοῖαν.

Μετὰ πέντε λεπτῶν ἀγῶνα ἦττον ἐπίμοχθον, διότι τὴν φορὰν ταύτην εἶχε τὸ ρεῦμα βοηθητικόν, ἔφερε τὸ πορθμεῖον εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας του καὶ ἐβοήθησε τὸν λοχαγόν του εἰς τὴν ἀπόβασιν.

Οὗτος δὲ μόνις πατήσας τὴν ξηρὰν ἤρχισεν δλόκληρον κυριελέησον βλαστημιῶν καὶ ὄρκων περὶ ἐκδικήσεως, ἀλλ' ὁ ὑπαξιωματικὸς διέκοψε τὸν ἀνώτερόν του λέγων καθαρὰ καὶ ξάστερα :

— Λοχαγέ μου, ἂν δὲν τὸ κόψωμε κουμποῦρι· ὅσῳ νὰ πῆτ' ἀμὴν θὰ μᾶς ῥιχθῇ κανένα σκυλόλογι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς εὐνούχους καὶ θὰ μᾶς μπῆ στὸ ρουθούρι. Ἀσχημῆ τὴν ἔχομε. Θὰ ἤμεθα δύο ἐναντίον εἰκοσι. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆτε τώρα τί ἔτρεξε· μπῆκα μέσα ἰὼ καὶ σὰς λέω πῶς οἱ ἄνδρες τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸ σάκκο θὰ ἐπιχειρήσουν ἐξοδον.

— Τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸ σάκκο . . ὥστε καὶ σὺ θαρρεῖς ἂν ἐμένα πῶς τ' αὐτὸ τὸ σπίτι μ' ἐπήγαν.

— Εἶμαι βέβαιος. Ἄλλ' ἃς τὸ στρήβομε, καὶ παρακαθήσαμε.

Ὁ ἰξιωματικὸς ἐνόησεν ὅτι ὁ Κουρουνάκης εἶχεν ἑκατοντάκις δίκαιον καὶ ἔστερξε μὲν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀλλ' οὐχὶ ἀγογγύστωσ. Ἠκολούθει καὶ ἐβλασφήμει.

ήττηθείσα ἐξήλθε μεγάλη, διότι ἀπλλάγη ἐνὸς προδότου μονάρχου αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ θρόνου αὐτοῦ ἀνεπέτασε σημαίαν δημοκρατικὴν, σφενδονίσασα κατὰ πρόσωπον τοῦ νικητοῦ, ὡς φάσκελλα, τὰ πέντε διλλιόνια, χωρὶς καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἔλλειψίν των.

* *

Ὅπου φτώχεια, ὅπου δυστυχία, ὅπου ἐπιδημία ἢ ἄλλη συμφορὰ σύντομος ἀπαιτοῦσα βοήθειαν, ἐκεῖ τρέχει πρῶτος ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς ἵνα παράσχη τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ χωρὶς νὰ φαίνεται, χωρὶς ν' ἀκούεται, χωρὶς νὰ φωνάζῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων. «Τόσα ἔδωσα» καὶ νὰ προκαλῇ ἐπαίνους δημοσίᾳ διὰ πράξιν ἢ ἀπλούστατα θεωρεῖ καθήκον του.

Ἐπειδὴ δὲ ἀνωτέρω εἶπομεν ὅτι εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ δέχεται πᾶν θρήσκευμα σημειοῦμεν καὶ τοῦτο ὅτι ἐνῶ θεωρεῖ ἀδελφὸν τὸν Χριστὸν ἔχει τοιοῦτον καὶ τὸν Βολταίρον, μνηθέντα ἐν ἐσχάτῳ γήρατι εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἴσως ὁ ὡς ἄθεος φημιζόμενος φιλόσοφος ἀπεκαλύφθη ποτὲ πρὸ λιτανείας διερχομένης ἐμπροσθέν του, ἅμα εἶδε τὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ φίλου του ἀποροῦντος διὰ τοῦτο :

— Πῶς ἀποκαλύπτεσαι πρὸ τοῦ Χριστοῦ ;

Ἄπληγτησε.

— Αἶ ! μὰ χαιρετιούμαστε.

Ἐν αὐτῷ ἔχαίρετα τὸν ἀδελφόν, τὸν κηρύξαντα τὸ δόγμα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφότητος.

* *

Ταῦτα ἐγράψαμεν ἄφορμην λαβόντες ἐκ τῆς ὡραίας προσκαλιᾶς ἢν ἀπηύθυνε τοῖς συνδαιτυμόσιν αὐτοῦ, ὁ κ. Κ. Ν. Σωροκιάδης, κατὰ τὸ ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας δοθέν τεκτονικὸν συμπόσιον, εἰς ὃ παρεκάθησαν τοσοῦτοι ποικιλόγλωσσοι ἀδελφοὶ τέκτονες.

Ἐν μόνον ὑπολείπεται τῷ ἐλευθέρῳ τεκτονισμῷ.

Νὰ ἐφεύρῃ τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν, τὸ μαγικὸν β ο λ α π ο ὐ κ δι' οὗ θὰ κατορθώσῃ νὰ συνεννοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ποικιλόγλωσσοι ἀδελφοὶ του.

* *

* *

Εὐτυχῶς ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν του, καὶ ἠδυνήθη νὰ βαδίσῃ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ παλαιοῦ συστρατιώτου αὐτοῦ.

Ὁ Κουρουνάκης διέτρεξε μετὰ σπουδῆς τὸ Μπροστάν καὶ ἐπέρασε τὴν πρώτην τυχούσαν ὁδόν.

Δὲν ἤξευρε μὲν καλὰ ποῦ ἔβγαίνεν ὁ δρόμος ἀλλὰ κάλλιστα ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸν ἀκολουθῶν, ἀπεμακρύνετο τοῦ καταγωγίου, ὅπου ὁ λοχαγὸς του ὀλίγον ἔλειψε νὰ εὔρῃ θάνατον ἤττον ἐνδοξον ἢ τὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἄφου ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐβάδισαν πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καὶ ἄνευ δυσχεροῦς συναντήσεως ἐφθασαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ σερασκεράτου.

— Καλὰ ! τώρα καταλαβαίνω ποῦ βρισκόμεθα, ἀνεφώνησεν ὁ Κουρουνάκης. Δὲν θάναί μακρυὰ τὸ γεφύρι νὰ περάσωμε ἀντίκρου. Ἐπειτα θμοῦμαι πῶς εἶναι ἕνα κουλὸπι ἐδῶ, καθὼς τὸ λέν τούρικα στὴν ἄκρη τῆς πλατείας. Ἴσως θὰ κάνημε καλὰ νὰ ρωτήσωμ' ἐκεῖ τὸ δρόμο μας.

— Εἶναι περιττόν. Ἀκούω βήματα. Εἶναι περίπολος. Ἄς σταθοῦμ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Διάβολε ! μὰ θὰ μᾶς πᾶνε μέσα.

— Σεῦρετε πῶς εἶν' ἀπγγορευμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ κυκλοφοροῦν τὴν νύκτα στὴν Κωνσταντινούπολι.

— Αἶ ! ἴσως εὔρωμε κανέν' ἀξιωματικὸν νὰ ὁμιλῇ γαλλικά. Ἐξηγοῦμεθα μαζῇ του, καὶ μᾶς στέλλει μὲ συνοδείαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας.

Καὶ μία παράκλησις.

Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀδελφώσῃ καὶ τὸν Τρικούπη μὲ τὸν Δεληγιάννη, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ μὴ ζητῇ τοῦτος νὰ πιῇ ἐκείνου τὸ αἷμα ;

Ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πεντακόσαις. — Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεράσισε τὸ παλάτι. Ἐδῶσε πεντακόσαις διὰ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. ὅσας, ἐμέτρησεν ὁ κ. Θῶν καὶ εἰς τὸ κομιτάτον τῶν μασκαράδων. Αὐτὴ ἡ ἐξίσωσις δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν λαόν, ἀλλ' ὅ,τι πάρη κανεὶς ἀπὸ σφικτὸ χέρι εἶναι πολὺ.

* *

Ὁ Ἄφεντούλης καὶ τὸ Πανεπιστήμιον. — Ὁ Ἄφεντούλης ἐργάζεται· δὲ χωρατεύει. Ἐκείνη του ἡ πανταχοῦσα πρὸς τοὺς χειρογραφημένους μόνον ἢ λιθογραφημένους καθηγητὰς ἦτο διὰ φίλημα. Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ σοφοὶ μας νὰ ζοῦν ἀκόμη πρὸ τοῦ Γουττεμβέργου καὶ ν' ἀποφεύγουν τὰ τυπογραφεῖα σὰν ὁ διάβολος τὸ θυμιάμα. Ἐμπρός ! εἰς φῶς ὅλοι τὰ χειρόγραφα σας, κύριοι, νὰ ἴδοῦμε φανερά τί ζηγίζετε, τί ἐπιστήμην διδάσκετε ; Ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ μαγκούρα τοῦ Ἄφεντούλη, διὰ νὰ σᾶς βγάλῃ στὴ μέση τὴν πομπή σας, αἶ ; Ὅλοι οἱ φοιτηταὶ πρέπει, εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, νὰ συμφωνήσουν μὲ τὸν πρύτανιν, ἀνακράζοντες μὴ βῶθ :

— Κάτω τὰ χειρόγραφα ! Κάτω τὰ λιθογραφημένα !

Ἡ ἀληθὴς σοφία δὲν φοβεῖται τὸν τύπον.

* *

Τοὺς ἐπίασαν ! — Ἐτσι λέν. Τοὺς ἐπίασαν τοὺς κλέπτας τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, ἀλλ' ἀκόμη δὲν τοὺς φανερόνουν. Ἄλλ' ποῦ θὰ μᾶς πᾶν ; Μὰ τὴν σκιάν τοῦ Μανσόλα ἐπ' αὐτῶν πρέπει νὰ ἐκδικηθῶμεν δι' ὅλα ὅσα ἀρχαῖα χάσαμεν ἀπὸ κλεψιαῖς.

* *

* *

Ὁ Κουρουνάκης ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ μερικὰς ἐνστάσεις, ἀλλὰ τέσσαρες στρατιῶται, ὡς ζουάβοι ἐνδεδυμένοι, προέβηλον ἀφ' ἐνὸς δρομίσκου. Ἐπειδὴ δὲ ἐφεγγεν ὠραῖα ἡ σελήνη, διέκρινον εὐθὺς τοὺς συνομιλοῦντας, καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας ἐνόησαντες ὅτι ἦσαν Εὐρωπαῖοι, ἤλθον κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ὀρζερῆ παρσκευάζετο ὅπως ἐπερωτήσῃ αὐτούς εἰς παρεφθαρμένην ἰταλικὴν, ὅτε ὁ διοικῶν αὐτούς περιπολάρχης ἐφάνη κατὰ τὴν στροφὴν τῆς ἑδοῦ, ὑπὸ δύο καθάσθων τυνοδευόμενος.

Ἦτο ὑψηλὸς νέος εὐμορφος καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐνέπνευσεν εὐθὺς ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λοχαγόν, ὅστις ἄνευ προοιμίων, τῷ εἶπεν.

— Ἐννοεῖτε τὴν γαλλικὴν ;

— Κάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ πολλῆς εὐγενείας καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ξενικοῦ τόνου ἐν τῇ προφορᾷ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τί μοῦ συνέβη καὶ νὰ σᾶς εἶπω διατὶ παραβαίνω τὰς ἀστυνομικὰς ὑμῶν διατάξεις. Κατόπιν δὲ θὰ σᾶς παρκαλέσω νὰ μοῦ δώσετε συνοδὸν ἕνα στρατιώτην σας μέχρι τοῦ Πέρα ὅπου κατοικῶ.

Σᾶς συνοδεύω ὁ ἴδιος, ἂν εὐαρεπτήσθε.

— Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὸ δέχομαι, διότι μοῦ

Τὸ κομιτάτον.—Τὸ κομιτάτον τῆς Ἀπόκριας ἐβγαλε δίσκο ὑπὲρ τῆς τρελλῆς αὐτῆς θεᾶς τῶν μεταμφιέσεων καὶ ἔφερε γύρω τὰ ἐμπορικά, τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ καφεῖα καὶ λοιπὰ καταστήματα, διὰ νὰ συνάξῃ τὰ ἀπαιτούμενα λιγνά. Ἄλλ' ἀπ' ὀλίγα μέρη ἐπαλλώθηκε, διότι ἡ κατάσταση τῆς ἀγορᾶς δὲν ἐπιτρέπει σήμερον ἐξοδα τρελλά. Ὅθεν εἰς πολλὰ καταστήματα ἤκουε :

- Μ' ἐρώτησεσ ἄν ἐπιασα δεκάρα ;
- Εἰς δὲ κομισσιονάριος τῆς ὁδοῦ Αἰδίου τοὺς ἠρώτησε :
- Γιὰ ποιούς τὰ γυρεύετε τὰ λεπτά ;
- Γιὰ τοὺς μασκαράδες τοῦ ἀπῆντησαν.
- Κι' ἐκεῖνος ἀνταπῆντησεν :
- Οἱ μασκαράδες μούφαγαν πολλά.
- Καὶ δὲν ἔδωσε τίποτε.

* *

Ὁ ἑξαιρετὸς χορευτὴν. — Πανηγύρι θὰ ἦναι τὴν νύκτα τοῦ προσηχοῦς σαββάτου εἰς τὸν Πειραιᾶ. Τὸ ἄνωθεν τοῦ καφεῖου Τζελέπη διασκευαστικώτατον Grand concert Lyrique δίδει μεγάλην ἐσπερίδα μετ' ἡσμάτων καὶ μεγάλου χοροῦ πρὸς ὄφελος τῆς κωμικῆς χορευτριάς καὶ τραγωδιστρίας Ἰωάννας Λεροᾶ. Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου διάφορα τραγούδια, *Μασκὸτ*, *Ἐστουρτιαρινα*, *tableaux vivants* κτλ. Ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἕως τὴν αὐγὴν χορὸς μεταμφιεσμένων καὶ μὴ εἰς ὃν θὰ λάβωσι μέρος δέκα ἐκ τῶν κυριῶν τῆς σκηνῆς. Θὰ ἦναι τρέλλα ! Εἰς τὸ Concert Lyrique συρρέει καὶ πολλὴ ἀθηναϊκὴ νεολαία.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ὁ ἀ'Ραμπαγάς ἐπένει ἐν δάκρῳ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ὠρολογοποιοῦ Πιερρόνη, μετ' οὗ τὸν συνέδεον ἀναμνήσεις πονηρῶν ἡμερῶν. Πρὸ ἐτῶν πολλῶν, ὅτε συνειργαζόμεθα μετὰ τοῦ φίλου Βλασίου Γαβριηλίδου, ὁ ἀ'Ραμπαγάς καταδιωχθεὶς (ἦτο ἡ δευτέρα φορά) διὰ τὰ γραφόμενά του, ἐφυλακίσθη εἰς τοῦ Γκαρμπολα, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καὶ νῦν συντάκτου καὶ διευθυντοῦ αὐτοῦ. Αἱ φυλακαὶ ἐκεῖναι ἦσαν καθ' ὅλα ῥωμέικαι, ἦτοι βρωμεραὶ, δυσώδεις, πνιγηραὶ, με συσ-

σώρευσι παντοειδῶν ἐγκληματιῶν, ἐν δὲ μόνον δωμάτιον, ἀνθρωπινὸν κάπως καὶ καθαρὸν ἀπέτελει ἐξαιρέσιν μεταξὺ ὄλων τῶν ἐκεῖ τρωγλῶν. Τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ φυλακισμένου τότε Πιερρόνη, ὅστις εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ ἐργάζεται ἐν αὐτῷ τὴν τέχνην του καὶ τὸ εἶχε τέλειον ὠρολογοποιεῖον. ὠρολογοποιεῖον μὲ πλῆθος ὠρολογίων διαφόρων εἰδῶν ποῦ ; ἐν μέσῳ τῶσων κλεπτῶν, λωποδυτῶν, κακούργων. Φαντάσθητε τὴν ἀντίθεσιν, φαντάσθητ δὲ καὶ μετ' ἑφρόν καὶ τρόμον ἐπηγγρύνει ἐπὶ τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν αὐτοῦ ἀντικειμένων ὁ Πιερρόνης, εἰς ὃν, ὡς ἐξοχον τεχνίτην, καὶ ἡ Αὐλὴ ἔστειλεν ὅλα τῆς τὰ ὠρολόγια Ἐκεῖ μέσα ἐφιλοξενεῖτο κατ' ἐξαιρέσιν ὁ ἀ'Ραμπαγάς καὶ ἐκεῖ βαρέως ἀσθενήσας μετήχθη ψυχόραγων σχεδὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ Πιερρόνης, εἶχεν ἱκανὴν μόρφωσιν καὶ ἐφευρετικὸν νοῦν. Εὐφύεσταντο ἔργον αὐτοῦ, ὅπερ ἐδώρησε τῷ βασιλεῖ εἶνε ἀργυροῦν πεντάφραγκον, ὅπερ διὰ λεπτοτάτης ἐργασίας, μεταποίησεν εἰς θερμομετρον. Ἄλλὰ τὸ μόνον ὠρολόγιον, ὅπερ δὲν διορθοῦται ὅταν ἅπαξ σταματήσῃ εἶναι τὸ τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ χάνει τὴν τέχνην του καὶ ὁ δεινότερος ὠρολογοποιός.

* *

Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἐξαιρετὸς νέος καὶ πολῦτιμος ἡμῶν φίλος Ἀλέκος Βασιλείου ἐγένετο διδάκτωρ τὰ νομικὰ μετὰ τοῦ ζηλευτοῦ βαθμοῦ ἀλῖαν καλῶς, ἐπαξίως τῶν ἀπύτων κόπων του καὶ τῆς μοναδικῆς εὐφυίας του. Τὴν μόνην εὐχὴν ἣν τῷ δίδομεν καὶ ἣν καὶ αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, εἶναι νὰ ἴδῃ τοὺς ἀπειραρίθμους φίλους του ἐπιτυχῶν καὶ ὡς αὐτός.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ

Π. Α. ΤΣΙΓΚΡΗ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς

Εἰς τὸ Καφεῖον τοῦτο εὐρίσκουν οἱ τερτιανῆδες τοῦ ναργιλέ τοὺς καθαρωτέρους καὶ ὠραιότερους ναργιλέδες μετὰ πασσαλῆδικα μαρκούτσια, μετὰ τοῦ μετὰ ἀρίστης ποιότητος καὶ γεμιζομένου μετ' ἰδιαιτέραν ἀνατολικὴν τέχνην, καφέν πάντοτε φρέσκον καὶ μυρωδάτον, καὶ διάφορα γλυκὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτὰ μετὰ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ μαστίχα του, συνδυασμένη, ἐάν θέλετε, καὶ διὰ μεζέ. Ἄκρα περιποίησις ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπίβλεψιν τοῦ δημοφλοῦς αὐτοῦ καὶ δερβίση διευθυντοῦ κ. Π. Τσίγκρη, προθυμία καὶ ταχύτης, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ πελάτου καὶ καθαριότητος ἀετράπτουσα. Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνοι οἱ ναργιλέδες, τί ναργιλέδες ! Μυρογονὰ ὁ δρόμος ἀπ' αὐτοῦς !

ἀρέσκετε καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀμέσως θὰ συνεννοηθῶμεν. Ἡμῖν στρατιωτικὸς καὶ ἐγώ.

— Τότε δύνασθε νὰ με διαθέσητε κατ' ἀρέσκειαν, ὡς συστρατιώτην.

— Ἀλήθεια ; Λοιπὸν, σὰς ζητῶ πρῶτον μικρὰν ἐκδούλευσιν. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ μοῦ πῆτε τί σημαίνει μία τουρκικὴ λέξις, τῆς ὁποίας ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω τὸ νόημα... ἡ λέξις *τσουβάλ*.

— *Τσουβάλ* ! ἐπανελάβην ἐκπεπληγμένους ὁ τοῦρκος ἀξιωματικός. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τί σημαίνει ;

— Ναί ! Ἄλλὰ φαίνεσθε ἀπορῶν διὰ τὴν ἐρώτησίν μου !

— Διότι δὲν εἶναι πολὺ συχνὴ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρ' ἡμῖν . . . δὲν εἶναι συχνότερα τῆς χρήσεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς σημαυνομένου.

— Καὶ τοῦτο εἶναι εἰς λόγος περισσότερος διὰ νὰ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν σημασίαν τῆς.

— Μοῖ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω ποῦ καὶ ὑπὸ τίνος τὴν ἠκούσατε προφερομένην ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ ἀξιωματικός.

— Κι' ἐγὼ σὰς λέγω : Διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις. Μήπως ἔχη μυστηριώδη ἔννοιαν ἡ λέξις ; Μήπως εἶναι σύνθημα τὸ ὁποῖον ἐλάβετε παρὰ τοῦ στρατηγοῦ σας, καὶ σὰς ἦναι ἀπηγορευμένον νὰ τὸ ἀνακοινώσετε εἰς τοὺς ξένους ;

— Δὲν εἶναι αὐτὸ, ἀλλὰ . . . βλέπω θὰ σὰς διηγήθησαν ἀνοήτους ἱστορίας

— Τί ἱστορίας ;

— Θὰ σὰς ὠμίλησαν περὶ παλαιῶν παραδόσεων . . . περὶ βαρβάρων ἐθίμων . . .

— Θὰ με ὑποχρεώσετε πολὺ, ἀγαπητὲ Κύριε, ἂν ἐξηγηθῆτε σαφέστερα. Δὲν εἶμαι καθόλου ἐνήμερος τῶν ἐθίμων τοῦ τόπου σας· δὲν γνωρίζω τὴν γλῶσσάν σας, καὶ ἤθελα νὰ φωτισθῶ. Διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε τί θὰ πῆ *τσουβάλ*.

— *Τσουβάλ*, εἶναι σάκκος πέτσινος, ἀπεκρίθη μετὰ τίνος ἀμηχανίας ὁ τοῦρκος ἀξιωματικός.

— Σὰς εὐχαριστῶ. Τώρα ἐφωτίσθη, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐκφραστικὸν ἀκοντίζων βλέμμα πρὸς τὸν Κουρουνάκην.

— Θὰ σὰς εἶπαν ὅτι ὁ σάκκος αὐτὸς ἐχρησίμευε διὰ νὰ πνίγουν τὰς γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἠθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπαθηθεὶς σύζυγος.

— Ναί, βέβηια. Νὰ μὴ μ' ἐγέλασαν ;

— Ἀληθέστατον εἶναι ὅτι αἱ ὠμότητες αὐταὶ πολλάκις διεπράχθησαν, ἀλλ' εὐτυχῶς πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν ὁ συρμός αὐτῶν καὶ νομίζω ὅτι σήμερον πολὺ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ εὑρετε ἐν *τσουβάλ* ἐν Κωνσταντινουπόλει.

— Μπᾶ ! ἴσως ἂν ἐρευνήσῃ κανεὶς καλὰ τὰ χαρέμια σας . . . ἢ τὸν τυθμένα τοῦ Βοσπόρου . . .

(Ἀκολουθεῖ).